

Nr 106.

Av herr Nilsson, Hjalmar, m. fl., om anslag till understöd åt ardennerhingstföreningar.

Hästaveln har till följd av flera samverkande omständigheter kommit in i en utpräglad lågkonjunktur, och antalet hästar här i landet har minskats väsentligt. Antalet uppgick under 1930-talet till i runt tal 600 000 st., men uppgick vid kreatursräkningen den 1 juni 1948 till 497 000 och samma tid 1949 till 465 000. Med ledning av föreliggande uppgifter om antalet besiktigade slaktade hästar efter den 1 juni 1949 kan antalet hästar här i landet vid årsskiftet 1949/50 uppskattats till endast omkring 440 000 st.

Därtill kommer att åldersfördelningen inom landets hästbestånd icke kan anses normalt, alldenstund antalet överåriga hästar, 17 år och däröver, är förhållandevis stort medan däremot antalet unghästar och föl är onormalt lågt. Enligt kreatursräkningen den 1 juni 1949 var sålunda antalet hästar i åldern 17 år och däröver 50 621 st., men antalet unghästar i åldern 1 och 2 år samt föl icke mera än 41 000 st. Även om man räknar med ett rätt avsevärt minskat behov av hästar framdeles, så är dock uppenbarligen det nuvarande beståndet unghästar helt otillräckligt för rekrytering av hästbeståndet i nöjaktig omfattning. Det nuvarande beståndet av hästar i åldern 3 till 17 år omfattar i varje åldersklass i medeltal cirka 28 000 st. hästar, men antalet hästar i varje åldersklass 2 år och därunder icke mer än omkring 11 600 st. Det är därför tydligt att även om motoriseringen kommer att fortgå i mycket rask takt, så finnes det stor risk för att antalet arbetsföra hästar här i landet mycket snart kan bli helt otillräckligt. Skulle motoriseringen av jordbruk och transportväsen komma att utsättas för störningar, kan det lätt uppstå en mycket betänklig brist på hästar.

Det måste också vara ett betydande allmänt intresse, att själva stommen i avelsarbetet vidmakthålles så långt som detta är möjligt, och stommen i aveln med ardennerhästar är utan tvekan hingstföreningarna. Hingsthållningen fordrar i allmänhet så stora kapitalinsatser, att med få undantag överstiger densamma den enskilde jordbrukarens ekonomiska bärkraft. Det finnes därför synnerligen goda skäl för att ekonomiskt stödja de hingstföreningar, som hålla hingst av ardenneras. Upplösning av hingstföreningarna vore liktydigt med väsentligt minskade möjligheter för hästbeståndets kvalitativa upprätthållande inom föreningarnas tidigare verksamhetsområden och skulle snabbt kunna spoliera tidigare resultat i avelsarbetet.

Lågkonjunkturen för ardenneraveln har förorsakat, att många hingstföreningar för närvarande kämpa med ekonomiska svårigheter, och för att föreningarna skola kunna fortsätta sin verksamhet till dess konjunkturen

för hästaveln vänder om till det bättre synes visst statsbidrag till deras hingsthållning i många fall vara nödvändigt. Det kan i detta sammanhang förtjäna påpekas, att sedan 1947 utgå dylika bidrag till föreningar, som hålla hingst av nordsvensk ras, och enligt vår uppfattning böra åtminstone under den nuvarande krisperioden för hästaveln även föreningar, som hålla hingstar av ardenneras, bliva delaktiga av samma förmån.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen för budgetåret 1950/51 måtte anvisa ett belopp av 100 000 kronor att ställas till kungl. lantbruksstyrelsens förfogande till understöd åt ardennerhingstföreningar.

Stockholm den 19 januari 1950.

Hjalmar Nilsson,
Alnarp.

Fritiof Domö.

J. W. Stener.
